

Свѣтославъ“, която той е написалъ още въ ученичеството, си и чийто сюжетъ е земенъ изъ живота на едноврѣмешнитѣ български царе и царици.

Слѣдъ като свършилъ лицеза съ най-добри успѣхи, за които е получавалъ винаги първитѣ награди въ училището, Константинъ Величковъ се е завърналъ въ своя роденъ градъ и тамъ е учителствувалъ отъ 1874 до 1876. Прѣзъ послѣдната година, както е извѣстно, избухна Сръдногорското Възстание, въ което, заедно съ всички тогавашни учители и интелегентни люде и Величковъ е зель участие, поради което е билъ арестуванъ и откаранъ въ Пловдивъ, а слѣдъ това въ Одринъ, кждѣто европейската комисиия го е освободила, като невиненъ, като го е спасила по тоя начинъ отъ бѣсилка. Отъ Одринъ Величковъ заминалъ за Цариградъ. По онова врѣме Цариградъ е билъ литературенъ центъръ и тамъ сж работили нашитѣ най-видни дѣйци и писатели, като Тодоръ Икономовъ, П. Р. Славейковъ и други. Константинъ Величковъ е стоялъ тамъ до руско-турската война и слѣдъ освобождението се е установилъ въ градъ Пловдивъ. Тукъ, заедно съ добръ извѣстния на нашитѣ юноши поетъ Ив. Вазовъ, той е работилъ въ продължение на шестъ години най-усърдно, което се доказва отъ многобройнитѣ му съчинения, излѣзли изъ перото му прѣзъ това врѣме. Заедно съ г. Ив. Вазова той е редактиралъ вѣстника *Народенъ гласъ*, а въ списанието *Наука*, издавано сѣ по онуй врѣме въ Пловдивъ, той е публикувалъ нѣколко свои произведения, между които, за отбѣлѣзване сж: драмата *Отечество*, разказитѣ: *Жертва и отмѣщение*, *Найда*, *Вичензо* и *Анжелина*. Сѣ по сжщото врѣме Константинъ Величковъ и Ив. Вазовъ наредиха извѣстната на всички голѣма *Христоматия*, която въ продължение на дълги години бѣ единственото по-свѣстно помагало за изучаването на нашата и чужда изящна литература.

Ала Константинъ Величковъ не се е ограничилъ тогава само съ книжовна дѣйностъ, но е зель живо участие и въ общественитѣ работи на тогавашната Източна Румелия, автономна област. Прѣзъ всичкото врѣме на шест-годишното си прѣбивание въ Пловдивъ, той е

билъ народенъ прѣдставителъ въ Областното Събрание, кждѣто е проявилъ голѣмъ ораторски талантъ. А прѣзъ есенъта на 1884 година е билъ назначенъ отъ Главния Румелийски Управителъ — Гавраилъ Кръстевичъ, за директоръ (министръ) на народното просвѣщение. По туй врѣме, заедно пакъ съ Г-на Вазова, той е редактиралъ списанието „*Зора*“, въ което сж публикувани нѣколко кжсички, но доста художествено написани разкази, като: *Таласъмъ Заточеникъ*, *Дьдо Димитъръ*, *Сиамска Легенда*, и нѣколко биографии на велики мжже: *Викторъ Хюго*, *Мицкевичъ*, *Тургеневъ*, *Раковски* и други.

Прѣзъ Септемврий 1885 год. стана съединението на Сѣверна съ Южна България, а на слѣдующата година Константинъ Величковъ е билъ избранъ за прѣдставителъ въ Народното Събрание отъ тракийския градъ Хасково. Когато обаче Величковъ дошълъ въ Събранието, видѣлъ, че мжно ще може да се разбере съ лицата, които стояли тогава на чело на управлението, и рѣшилъ да се отдалечи за извѣстно врѣме отъ България, до като утихнатъ духоветѣ отъ размирнитѣ събития: „съединението“ и „свалянето отъ прѣстола на първия български князь Александъръ Батембергъ“.

Константинъ Величковъ отишълъ въ Флоренция, италиански градъ, извѣстенъ като центъръ на изящнитѣ изкуства въ Италия. Тукъ той постѣпилъ въ Академията на Живописъта и се училъ въ продължение на двѣ години на живопись. Тукъ най-напрѣдъ Величковъ е обикналъ изкуството и е проникналъ въ неговото значение за повдигането на народитѣ въ морално, културно и материално отношение, което нѣщо той не прѣставаше да проповѣдва, както ще видимъ, до послѣднитѣ минути на живота си. Ала нека упоменемъ, че въ тоя градъ Константинъ Величковъ е придобилъ и оная тежка и мжчителна болестъ, която му скрати живота. Споредъ както самъ е разправялъ, въ своето страстно увлѣчение къмъ работата (живописъта), младиятъ артистъ се е забравялъ до толкова, щото веднѣжъ, работейки при отворени прозорци, настиналъ силно и прѣкаралъ остра пневмония, която се обърнала отпослѣ въ грждна болестъ.